

SENTÈNCIA 2004-42 DE 8 D'OCTUBRE DE 2004

**DUANA. Infracció d'importació sense declaració. RÈGIM DE DIPÒSIT
DUANER. Obligacions del dipositari sobre les mercaderies. TÍTOL
D'IMPUTACIÓ DE RESPONSABILITAT. Mera negligència consistent en
l'incompliment de deures essencials de l'empresa professional del trànsit duaner i
titular d'un dipòsit duaner.**

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència número 2004-19, de 8 de març de 2004, va desestimar la demanda interposada per la societat T. S.A. i va confirmar la resolució del Govern de 12 de març de 2003, que li va imposar una sanció de 33.365,82 € per una infracció d'importació sense declaració, i la resolució del Govern de 16 de juliol de 2003 que desestimava el recurs de reposició interposat contra la anterior.

2.- Contra la sentència va interposar un recurs d'apel·lació la representació processal de la societat mercantil en el que indica que si les mercaderies van sortir del dipòsit duaner sense complir les formalitats previstes fou degut a un error motivat per una baixa de l'empleat que controla les sortides i que mai havia existit ni mala fe ni intenció de defraudar, per la qual cosa demana la revocació de la sentència i l'anul·lació de les sancions imposades.

3.- De l'anterior escrit se'n donà trasllat a la representació processal del Govern, que demana la desestimació del recurs d'apel·lació i la confirmació de la sentència compte tinguda la negligència imputable a l'empresa sancionada, professional de l'activitat.

4.- Les parts van demanar la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, que van ser presentades, i tot seguit van quedar les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com bé explica la sentència apel·lada, consta en l'expedient i no es discuteix per les parts, el 28 de gener de 2003 el Servei de Duana es va personar en el

dipòsit duaner de T. S.A i va comprovar l'absència de mercaderia (aparells electrònics de tipus diversos) que havia estat importada sota el règim de dipòsit duaner.

La sentència declara ajustats al dret els actes del Govern, que qualifiquen els fets com a constitutius d'una infracció d'importació sense declaració tipificada en l'article 7.1.c) de la Llei contra el frau en matèria duanera de 4 de març de 1999.

Tercer.- La part apel·lant manté, com ho va fer en la primera instància, la tesi de que la sortida de les mercaderies del dipòsit sense la prèvia declaració a les autoritats duaneres fou deguda a que l'empleat responsable del control de sortides aquells dies estava de baixa, i la mercaderia va sortir del magatzem per error, cosa que eliminaria la tipicitat de la conducta.

Amb independència de que, com constata la sentència, aquesta circumstància ni tan sols s'ha intentat provar en les actuacions, per la qual cosa no es pot tenir per certa, l'article 102 del Codi de Duana de 20 de juny de 1996 estableix que el dipositari és responsable de que les mercaderies no defugin la vigilància duanera durant la seva estada al dipòsit duaner i de complir les obligacions que es deriven de l'emmagatzematge, i en aquest marc, una de les obligacions fonamentals del titular del dipòsit és la de no treure les mercaderies sense seguir els procediments reglamentàriament establerts davant les autoritats duaneres, consistents en presentar davant les mateixes les oportunes declaracions.

Aquesta Sala ha declarat reiteradament que les infraccions de duana són sancionables encara que els fets constitutius de les mateixes es cometin a títol de mera negligència, i és negligència, per part d'una empresa professional del trànsit duaner i titular d'un dipòsit duaner, deixar sortir del mateix mercaderies sense complir les formalitats de declaració davant les autoritats duaneres, doncs es tracta d'un deure essencial l'incompliment del qual és imputable a l'empresa, que no pot vàlidament excusar aquesta negligència en la conducta d'un treballador.

Per tot el que s'ha exposat, cal confirmar la sentència desestimant el recurs d'apel·lació interposat en contra.

Tercer.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'entitat mercantil T. S.A. contra la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal de Batlles núm. 2004-19, de 8 de març, que es confirma, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.